

utfalla lika. Fullmäktige för hvardera verket tillkommer att sjelfve bland sig välja en vice ordförande att föra ordet, när hinder för ordföranden inträffar.

§ 73.

På samma gång och på lika sätt, som Fullmäktige och Revisorer enligt föregående två paragrafer utses, tillsättas jemväl suppleanter, att, vid inträffande förfall för dem, träda i deras ställen, nemligen för Fullmäktige i Riksbanken tre, för Fullmäktige i Riksgälds-kontoret likaledes tre, och för hvarje års Revisorer sex. De för Fullmäktige i Riksbanken och Riksgälds-kontoret utsedde suppleanter väljas blott för ett år.

Om remiss till Konstitutions-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 4 April 1872.

Gustaf Heggström.

N:o 206.

Af Herr Lars Börjesson: Om underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t rörande upphörande af expeditionslösen i vissa fall.

Vid flera föregående riksdagar hafva frågor blifvit väckta i syfte att åstadkomma upphäfvande af eller åtminstone inskränkning i det sportelsystem, som varit bestämmande vid aflöningsättet för åtskilliga civile tjenstemän. De resultat, som härflutit ur dessa förslag, hafva hittills varit små. Det har erinrats, bland annat, att landets hela finansförvaltning derigenom skulle få vidkännas allt för stora rubbningar, och ehuru man erkänt behovet af en ändring, har man dock ryggat tillbaka för de praktiska svårigheterna. Jag vill nu lemna derhän, huruvida man

icke föreställt sig dessa svårigheter större, än de i verkligheten äro; men äfven om i detta afseende ingen öfverskattning egt rum, bör dock häruti icke ligga något hinder för partiela förändringar, eller — rättare sagt — om nu dessa svårigheter äro så stora och i följd deraf utsigterna att slutligen blifva detta så illa anskrifna system qvitt äro så mörka och så aflägsna, som det att döma af många föregående Riksdagars erfarenhet vill synas, så bör man vara dess mera angelägen att bota hvad botas kan och, då man sålunda tills vidare nödgas hålla till godo med systemet, söka åtminstone skära bort så beskaffade utväxter, som icke hafva med systemets principer att skaffa.

Missförhållanden af nu antydda slag torde nog finnas flera, men jag vill bland dessa förhållanden här endast angifva ett, med hvilket jag haft tillfälle göra någon bekantskap: det är i fråga om sportelsystemets tillämpning vid lyftande af deponerade medel.

För rättigheten till fullföljd af mål från Hofrätten till Konungen stadgar lagen, att — utom revisionsskillings erläggande i vissa fall — den tappande skall gifva ut hvad dömdt är och nedsätta det hos Konungens Befallningshafvande eller i taka händer. Beviset öfver en sådan nedsättning ingifves till Hofrätten och insändes derifrån, jemte öfriga prestanda-handlingarne, till Kongl. Maj:t. När sedan målet hos Konungen varder slutligen afgjort, tykes det väl som om den vinnande borde utan all omgång och kostnad kunna åtminstone utbekomma det depositionsbevis, hvarförutan de medel äro oåtkomliga, hvarå samma bevis lyder. Men så går det icke till. Man anmäler sig hos Justitie-revisionens registrator, som upp-lyser att beviset icke kan utfås eller dess öfversändande till Konungens vederbörande Befallningshafvande tillstädjas i annan ordning, än efter derom hos Justitie-revisionen gjord skriftlig ansökning. Man måste således skriva och kartera en sådan. Blifver så kallad till emottagande af Justitie-revisionens beslut och får för denna kallelse erlægga kallelsepenningar. Får så dernäst veta att något hinder mot bevisets öfversändande till Konungens vederbörande Befallningshafvande icke möter, men har dessförinnan att med 3 R:dr 50 öre erlægga lösen för det protokoll, som innefattar Justitie-revisionens beslut och hvilket protokoll bör tillställas registratören, till hvilken man får erlægga nya 3 R:dr 50 öre för den afskrift af depositionsbeviset, som bör stadna i Justitie-revisionens förvar i stället för det till afsändande medgifna originalbeviset. Således utgifter af tillsammans ungefär 8 R:dr, hvilket belopp för en i landsorten boende rättsökande ytterligare ökas med kostnaderna för ombudets arfvode jemte postporto, och detta allt endast för att få en handling, som obestriddigen är den sökandes egendom, försänd till vederbörande Konungens Befallningshafvande, der nya ansökningar måste ingifvas, der resolutioner och protokoll äfven måste lösas och der således vidare kostnader och besvär förorsakas, innan de deponerade medlen få lyftas. Jag har mig särskildt bekant att i ett mål, der det gällde att utbekomma 18 R:dr deponerade medel, kostnaderna öfverstege det belopp, hvarom fråga var. Äfven i fråga om utfående af andra

deponerade medel, som under rättegång blifvit insatta annorstädes än hos Konungens Befallningshafvande, såsom revisionsšķilling med flera, lära likartade, tidsödande och kostsamma åtgärder vara brukliga.

Må man icke mot denna min framställning invända, att ifrågavarande sak är för liten för att göras till föremål för Riksdagens uppmärksamhet. Enligt mitt förmenande får ingen orättvisa — dess dimensioner må för öfrigt vara aldrig så små — någonsin anses för liten, när genom densamma göres intrång på en rättsprincip. Ingen kan gerna finna sig vid utgifter, besvär och tidsutdrägt af så orimlig beskaffenhet som dessa. Om ett expeditionssätt, sådant som det ofvanberörda, önskar jag helst slippa att säga min mening. Sådant det är, måste det dock antagligen hafva något stöd så väl i gällande expeditionstaxa som ock i särskilda reglementariska föreskrifter angående arbetssättet inom vissa embetsverk; och jag får alltså hemställa, det Riksdagen ville till Kongl. Maj:t ingå med underdånig anhållan,

att sådan föreskrift måtte meddelas, hvarigenom, med undanrödjande af här ofvan antydda expeditionssätt, så beskaffade penningedepositioner eller bevis deröfver, som nu blifvit nämnda, må, sedan slutlig dom fallit, kunna af vederbörande utan särskild expeditionskostnad utbekommas.

Om remiss till något af Kammaréns tillfälliga Utskott af denna min motion anhålles.

Stockholm den 5 April 1872.

Lars Börjesson.